

EMSALÖBLADET

Malin Jalkanen tog över Byaboden vid årsskiftet.

Byaboden är i goda händer

Vid årsskiftet tog Malin Jalkanen (Janhonen), över byaboden. Hon har rötter i bygden och vill utveckla butiken varsamt med både service och samvaro i fokus.

För **Malin Jalkanen** är uppdraget mer än ett företagande. Hon återvänder till en plats som format henne.

– Jag har en stark anknytning hit. Jag är uppvuxen här och har tillbringat mycket tid på ön, säger hon.

Malin är född i Helsingfors men har från första början tillbringat somrarna på Kallus i Emsalö. När hon var 6 år gammal flyttade familjen permanent till sommarstället. Hon bodde hemma hos föräldrarna **Carl-Gustav** och **Tea Janhonen** tills hon blev myndig. Nu är hon tillbaka i föräldrahemmet, med

ambitionen att både bevara och förnya. Att ta över en etablerad butik har inneburit en intensiv start. Köket är renoverat och det finns numera en kundtoalett.

Caféet har utvidgats och ligger centralt mitt i butiken. Det har fått en egen disk med förbindelse till köket.

– Det är mycket att sätta sig in i. Samtidigt har det varit fint att möta kunderna och höra vad de uppskattar.

Byaboden har fortsatt vara en naturlig samlingspunkt.

Lunch och skärgårdslimpa

Sopplunchen, som infördes i början av året har varit lyckad. Under sommaren utvecklas lunchutbudet ytterligare. Då serveras lunch regelbundet på tisdagar och torsdagar, och

kunderna uppmuntras att komma med egna önskemål. Terrassen är öppen och lekstugan upprustad. – Det är viktigt att lyssna på vad folk vill ha.

Ett annat tillskott är färsk skärgårdslimpa som bakas i butiken.

– Det känns fint att kunna erbjuda något hembakat, det hör till.

Nu ligger fokus på att skapa tydliga rutiner och en trivsamt helhet, utan att växa för snabbt. Med sin bakgrund på ön och sitt engagemang för bygden hoppas Malin Jalkanen att byaboden ska fortsätta vara en självklar plats för både invånare och besökare.

– Det här är en plats där man hör hemma. Jag vill att det ska kännas också i butiken.

TEXT & BILD: JOSEFINE JANHONEN

Årets Emsalöbo 2025 Irina Hoyer-Viitala:

Livet är till för att lära och uppleva

Efter ett decennium bakom disken i Byaboden lämnade hon sitt arbete vid årsskiftet. Men inte den ö hon säger har lärt henne mer om människans godhet än någon annan plats.

När **Irina Hoyer-Viitala** talar om Emsalö stannar hon ofta upp. Orden måste få landa rätt.

– Det är människorna och innehållet jag kommer att sakna mest. Det har blivit som en stor familj, säger hon. **Victoria, Merja, Brenda** och så alla kunderna – den ena ljuvligare än den andra.

De senaste tio åren beskriver hon som en av livets oväntade gåvor. Hon har bytt bransch många gånger, ”för livet är till för att lära och uppleva”, men butiksarbetet överraskade henne ändå.

– Jobbet är så omväxlande. Det är så roligt att man ju inte får mej bort härifrån om kvällarna.

En förändring som aldrig skrämde

I en värld där många ryggar för det nya fann Irina tvärtom mod.

– Här har jag aldrig varit rädd. Det är så humant. Man gör det man kan och lär sig resten. Folk är öppna och underbart förstående.

En av de svåraste stunderna kom tidigt i karriären: hela butikskassan stals.

– Jag som alltid tror gott om människor tappade tron för en stund. Det kändes som att grunden rasade.

Men byborna samlade ihop pengar och räddade verksamheten. Tack vare dem återfick hon tron på det goda i människan.

Runda bordets magi

Irinas hjärta finns i kaffehörnan.

– Jag har vittnat de mest fascinerande samtalen där. Kring det runda bordet är alla jämlika. Man vet aldrig vem som kliver in genom dörren och bidrar till att diskussionen tar en ny vändning. Nu blir det antagligen hon själv som sitter där och diskuterar i flera timmar – för första gången utan brådska.

–Malin (Jalkanen) får väl schasa ut mig sedan när hon tycker att jag suttit tillräckligt länge, säger Irina och skrattar.

Nuttes profetia går i uppfyllelse när den oväntade kärleken stiger in genom dörren

Och så en dag kommer **Teuvo**, jämnårig med Irina, in i Byaboden. De slår sig ner, börjar tala om meningen med livet – och plötsligt är de ett par. Irina hade lovat sig själv ett liv utan man efter tjugo år på egen hand.

– Jag har klarat mig utmärkt. Hugger min ved och reparerar huset själv. Allt fixar sig. Vad behöver jag en man till?

Men en gammal vän, **Nutte, (Roger Öhman)** hade sett något hon själv inte såg. ”Tro inte att du kan undvika det. Du drabbas nog av en karl ännu,” hade han sagt.

Teuvo, som förlorat sin fru efter ett långt och lyckligt äktenskap, hade inte heller planerat något nytt. Men så hände det.

– Det sa bara poff och så var vi ett par, säger Irina, och strålar mer än vanligt, så där som man gör när man är nykär.

Malin Jalkanen, Victoria Wahrman och Irina Hoyer-Viitala i November 2025.

TEXT&BILD: JOSEFINE JANHONEN

Den 5 oktober 2025 avled folkskollärare Runa Stjernberg i en ålder av 88 år. Hon var född i Svartså i Borgå landskommun där hennes far var folkskollärare. Efter avslutad skolgång i Borgå inledde hon i slutet av 50-talet studier vid lärarseminariet i Ekenäs. Där träffade hon Claes-Eric Stjernberg från Lisus på Emsalö som studerade vid forstinstitutet. De gifte sig 1958 och bosatte sig på Classes hemgård i Varlax.

Sin lärargärning inledde Runa 1960 i lägre folkskolan i Bengtsby där hon efterträdde mångåriga läraren Helmi Kullström. Som lärare och skolföreståndare verkade hon till 1971 då Bengtsby skola indrogs. Därefter fortsatte hon vid Svartså skola fram till pensioneringen. Runa blev tidigt änka när Claes-Eric avled redan 1979. Då hade familjen utökats med döttrarna **Maria** och **Johanna**.

Runa Stjernberg engagerade sig inom många områden i samhället, bland annat en mandatperiod som medlem i kommunfullmäktige. I Borgå domkyrkoförsamlings arbete deltog hon aktivt i olika uppgifter liksom i verksamheten i och kring Emsalö kapell, under många år som kapellföreningens ordförande.

I Rebeckalogen i Borgå var hon aktiv från 1977, också där under en period som dess stormästare, det vill säga ordförande.

Tackvare Runa har vi midsommarstången

I verksamheten inom Emsalö Allmogeförening var Runa Stjernberg under en lång följd av år en drivande kraft, inte minst då det gällde att öva in sketcher, charader och andra programpunkter för föreningens fester och tillställningar. I tolv år var hon ordförande i föreningen och var även den som 1975 tog initiativet till att en midsommarstång restes vid föreningshuset Midgård. Evenemanget blev en tradition som har fortgått oavbrutet i mer än ett halvsekel och som varje år samlar en talrik publik.

Tack vare sitt sällskapliga sinnelag hade Runa ett stort antal vänner både nära och fjärran och var mån om att upprätthålla kontakten med dem alla. Så hade hon till exempel fram till sin död regelbunden kontakt med sin krigsbarnsfamilj i Sverige. Därtill hade hon förmågan att också sent i livet knyta nya vänskapsband. BR

Skolstart i krigstid på Emsalö

När Karl-Erik Hamström började skolan hösten 1943 var världen i brand. Pappan var på fronten men för den sjuåriga pojken fortsatte livet som vanligt.

Bild: Karl-Erik Hamström

Vägen från Kattslätt till skolan i Bengtsby var lång, hela sex kilometer genom skogen, och han gick den ensam.

– Det var mörkt på morgnarna, men trots det kändes vägen inte lång, säger Karl-Erik med en axelryckning. Han var utrustad med en stormlykta. Men ljuset fick inte synas från ovan. Hans mamma hade därför ordnat ett pappskydd kring lyktan, så att eventuella ryska bombplan inte skulle se ljuskäglan uppifrån. Lösningen gjorde dock vandringen svårare.

– Jag hade korta armar så det var rätt obekvämt att bära lyktan, minns han.

I första klass var de bara tre elever: **Asta Orrman**, **Ingegerd Nyholm** och Karl-Erik själv.

Han minns skolan och den snälla lärarinnan **Helmi Kullström** med värme. Klassrummet har etsat sig fast i minnet.

– Min plats var där kaféet ligger idag, nära disken.

Två år senare, 1945, anslöt sig en ny elev till gruppen i och med Porkalafiskarnas ankomst.

– Då kom **Olle Westerlund**, och vi blev bästisar.

De återtog kontakten långt senare i livet då Olle Westerlund bodde i Örebro. De hann ses en sista gång år 2012.

– Han hälsade på oss en gång här i Norrköping och det var väldigt roligt att träffas på äldre dar.

JJ

Många vill bo på stugan året om

Intresset för permanent boende på Emsalö växer. Men en föråldrad generalplan bromsar utvecklingen. För många, som Lasse Wikholm, handlar det om möjligheten att kunna skriva sig där familjen redan lever stora delar av året.

Lasse har bott året om på ön redan i tio års tid. Men han har varit tvungen att ha en övernattningslägenhet, eftersom fastigheten är klassad som fritidsbostad.

– Det känns märkligt att behöva stå inskriven någon annanstans när det här i praktiken är vårt hem, säger Lasse.

Arrangemanget kostar och så är det inte heller vidare ekologiskt att åka fram och tillbaka, bara för att hämta posten.

Den gällande planen från 2001 koncentrerar boendet till byarna

Tanken var att skapa tätare bebyggelse med mindre tomter. Enligt planen finns det 107 möjliga byggplatser i området, varav 76 fortfarande är obebyggda.

När planen gjordes var förutsättningarna helt andra. I dag ser situationen annorlunda ut. Ön har numera kommunalt vatten, fiber och invånare som jobbar på distans. Husen är bättre isolerade och man bygger överlag större och enligt gällande standarder.

– Vi som flyttar till landet vill inte bo tätt som i stan, utan ha utrymme, konstaterar Lasse.

Det finns många platser att bygga på, men intresset är svalt, samtidigt som många skulle vilja flytta ut permanent, vilket är betydligt knepigare.

Lasse kommer att ansöka om undantagstillstånd för att ändra användningsändamålet från fritidsboende till permanent boende.

Det borde ju inte vara något problem med service eftersom staden ju redan är beredd på att hit flyttar ett hundratal familjer. Ur den synvinkeln torde det inte finnas några hinder för ett trettiotal öbor att flytta till stugan permanent.

Vi vill vara med i utvecklingen och bidra till en livskraftig skärgård

– Vi har ju alla som mål att hålla skärgården levande, men då måste man kunna anpassa beslutsfattandet till den allmänna utvecklingen. Annars halkar utvecklingen efter, säger Lasse.

Flera invånare vill nu föra en mer aktiv dialog med stadens beslutsfattare. Många upplever att dagens regelverk inte motsvarar verkligheten. I vintras hölls ett större möte med öbor och representanter från byggkontoret. Mötet gav klen resultats, men dialogen fortsätter.

– För oss handlar det om att få leva där vi redan har vårt liv, säger Lasse.

TEXT&BILD: JOSEFINE JANHONEN

Den siste Varlaxuddsbon

Pensionerade folkskolläraren Paul Forsblom i Mora i Sverige är född och uppvuxen i Varlax på Emsalö. I dag kan han också beteckna sig som den enda nulevande människa som varit bosatt på den egentliga Varlaxudden, Emsalölandets sydspets.

Paul är född 1933 som näst äldste son till **Emil** och **Rauha Forsblom**. Pappa Emil var den äldste av sönerna i en syskonskara på sju i Lillnord vid Varlaxvikens inlopp och mamma Rauha, född Pohjanvaara, hade sina rötter i Hollola nära Lahtis. I Pauls barndom hade föräldrarna tjänstgjort som arrendator/villavakt hos klanen Nyberg på Havsudden. I mitten av 40-talet köpte de ett torp vid Lillviken i Varlax by och bosatte sig där. Innan köpet av Lillviken var familjen från 1945 till sensommaren 1946 bosatt på Varlaxudden.

Området hade använts av försvarsmakten under krigsåren och på samma plats byggdes i mitten av 60-talet Emsalö lotsstation. Där kunde de hyra ett skäligen välbyggt hus kallat tyska baracken som jämte en lika stor matsalsbyggnad, ett stallskjul och ett redskapsskjul var de enda hus som fanns på området. För övrigt hade krigsårens manskap på fortet huvudsakligast logerat i tält.

Då familjen bodde på udden bestod den av föräldrarna och tre söner, men yngsta sonen Olof var då alltjämt kvar hos sin krigsbarnsfamilj i Sverige. Emil, Rauha och sönerna **Rolf** och **Paul** kom på så sätt att bli de enda som någonsin varit mantalsskrivna på Varlaxudden.

Sedan de tre förstnämnda numera är avlidna är Paul den enda som kan beteckna sig som före detta Varlaxuddsbo. Eftersom hans yngsta bröder **Hans** och **Arne** är födda 1946 respektive 1950 kom de inte att bo på udden.

Folkskollärare

Efter skolgång först i Bengtsby folkskola och därefter i Borgå lyceum utbildade sig Paul till folkskollärare vid seminariet i Nykarleby. Också under den fem år långa studietiden i Österbotten tillbringade han alla somrar i hembyn. Sin första tjänst som lärare hade han 1955 i Härpe skola på Sarfsalö i Pernå. 1958 gifte han sig med **Marianne Heine** från Lovisa. Efter elva år i Härpe fick Paul 1966 en lärartjänst i Mora i Sverige och familjen flyttade dit.

Även om det under tidernas gång vistats mycket folk på Varlaxudd, bland annat rysk militär från 1800-talet till 1917, vår egen militär under de senaste krigen och därefter lotsar och kutterförare, har inga andra än de nämnda fyra personerna i familjen

Bild: BR

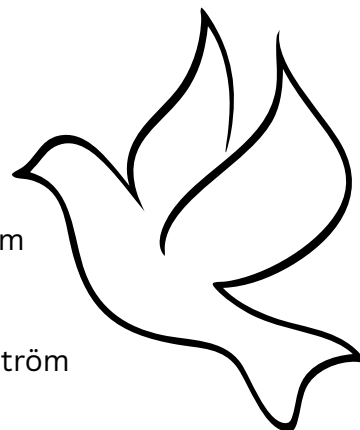
Forsblom varit stadigvarande bosatta och mantalsskrivna där. Sedermera har en del av den angränsande marken annekterats som rekreatiomsområde, vilket också getts namnet Varlaxudd. BR

Kesäillan valssi firar 10-årsjubileum

I tio somrar har Jokiteatteri, med skådespelarna **Merja Larivaara** och **Kari-Pekka Toivonen**, i spetsen underhållit öborna på Midgård. I år är föreställningarna den 23 - 25.6 samt 29.6 - 2.7 kl. 19.00.

In memoriam

Pippe Floman
Ebba Jakobsson
Stig Jansson
Mona Juslin
Thomas Juslin
Lasse Mikander
Benita Sandström
Timo Sinerkari
Hannu Sipilä
Zacharias Sundström
Filip Öhman
Olle Öhman

Ångbåtstrafiken möjliggjorde sommarboendet i skärgården

Ångbåtstrafiken i vår skärgård inleddes på 1800-talet. Redan före sekelskiftet 1900 började regelbundna ångbåtsturer finnas att tillgå också i våra trakter.

Ångbåtsbryggorna blev platser där man samlades i väntan på turbotens ankomst.

Kommunikationerna kom på så sätt att avsevärt förbättras just vid den tid då behovet växte, när det blev vanligt med sommaruthyrning till stadsbor hos många skärgårdsfamiljer. Möjligheterna att bekvämt nå ut till landet bidrog sannolikt till att uthyrningen snabbt blev populär, vilket igen i sin tur ökade trafiken.

De som till en början hyrde in sig hos de bofasta var ofta lärare, lektorer och professorer som var fria från skolarbetet under en del av sommaren, liksom folk med fria yrken. I Sverige blev vid denna tid grosshandlarvillorna i städernas närhet ett begrepp.

Ett ofta nämnt exempel från vår del av skärgården är nationalskalden **Runeberg** som redan i mitten av 1800-talet regelbundet tillbringade sommarveckor och annan fritid i Lillkroksnäs på norra Vessö på lagom roddavstånd från Borgå. Då skärgårdstrafiken var som livligast

på 1930-talet var det ett betydande antal turbotar som transporterade folk och varor vid bryggorna längs kusten. Denna trafik pågick fram till mitten av 1950-talet då bilar och bussar började ta över och småningom helt konkurrerade ut sjötrafiken.

Bryggorna i nyckelroll

Skärgårdens turbotbryggor hade givetvis en mycket viktig roll i denna form av kommunikation. På dem trängdes passagerarna vid av- och påstigning; ofta var det stora mängder varor som skulle lastas av och på.

I synnerhet de större, stadigt byggda och livligast trafikerade ångbåtsbryggorna utvecklades till verkliga mötesplatser där "hela byn" samlades i väntan på eftermiddagsbotens ankomst. Här var det sociala umgänget livligt, här utbyttes dagens viktiga nyheter lika väl som det lokala skvallret. Det var hundra år före internet och mobiltelefoni.

En av de första egentliga ångbåtsbryggorna i vår del av skärgården var Emsalö brygga vid Kuggsundet.

Den hade anlagts omkring 1890 av ägarna till Emsalö gård närmast för privat bruk.

Rätt snart började den ändå användas som en allmän brygga eftersom behovet av en sådan var stort. "Borgåbotarna" som trafikerade mellan Borgå och Helsingfors anlöpte bryggan regelbundet och var till stor nytta i synnerhet för invånarna i den norra delen av ön.

En lika stor betydelse för den södra delen hade de turbotar som trafikerade mellan Lovisa och Helsingfors. En av dessa, kanske den mest berömda, var s/s Lovisa, som på sin rutt till Helsingfors anlöpte södra Varlax från tidigt 1900-tal fram till krigsslutet 1944.

Därutöver hade tillkommit flera minde turbåtar som befordrade passagerare och varor på rutter mellan de olika bryggorna mellan Emsalö och Borgå.

Ångbåtsbryggan i söder fanns i början av 1900-talet vid Branten på Haxalö. Placeringen ansågs småningom alltför opraktisk varför man 1912 beslöt ersätta den med en ny brygga vid Märasvedsudden på Emsalösidan, där den alltjämt finns. Den färdigställdes under vinterhalvåret och kunde tas i bruk då seglationssäsongen inleddes våren 1913.

Dokumentation

En närmare titt på bryggan kan ha ett intresse därigenom att det finns en del skriftlig dokumentation från dess tidiga tillvaro. Från de allra första åren saknas sådan visserligen; de enda uppgifterna då är 15-åriga **Holger Rosenströms** notering i ett häfte att han sommaren 1913 var "postmästare" vid Varlax brygga; turbåtarna medförde nämligen brev och tidningar som någon person vid varje

brygga skulle ta emot och dela ut till mottagarna.

Den nybyggda bryggan hade till en början knappast något större behov av underhåll och drog just inga kostnader som skulle ha motiverat en administrativ apparat.

Men från den 27 juli 1919 finns protokoll bevarade från "delägarnes i Warlax brygga bolagsstämma" med tio personer närvarande. Orsaken till att mötet sammankallats var att bryggan den 10 juni "ramponerats i hög grad" av ångbåten Östern och behövde istandsättas.

De första reparationerna hade man tvingats påbörja omedelbart och kostnadsförslag på hela arbetet hade inbegärts av varvsägaren **Jonas Michelsson** i Bengtsby. Hans uppskattning var att det skulle kosta närmare 7.000 mark att sätta bryggan i skick. Det var med andra ord ingen liten smäll den hade fått genom Österns framfart. Någon vilja att ersätta

skadorna fanns emellertid inte. Bryggkommittén gjorde under flera år framöver upprepade påstötter om ersättning till fartygets rederi.

Twisten drog ut på tiden men några pengar betalades aldrig

De som använde bryggan fick med eget arbete och egna medel se till att bryggan åter blev satt i användbart skick.

Av allt att döma ledde dock kontroversen till att det tillsattes en kommitté som i fortsättningen skulle sköta bryggans affärer. Den sammanträdde uppenbarligen varje sommar även om alla protokoll inte finns bevarade.

Bland annat behandlades vid flera möten storleken på den årsavgift som hade börjat debiteras. En återkommande fråga var också hur mycket de som var bosatta på Haxalö skulle betala för att få använda bryggan.

TEXT&BILD: BERTEL ROSENSTRÖM

Väntpaviljongen

Då bryggan 1923 funnits i tio år beslöts att en väntpaviljong skulle uppföras. I den skulle man vid behov kunna invänta båten under tak och hålla bryggkommitténs möten.

Hans Öhberg

I dess ena hörn hade inretts ett litet bord där posten sorterades.

Bordet är borttaget sedan länge men paviljongen står kvar. För några år sedan rustades den upp med talkokrafter, trasiga fönster ersattes, väggarna målades och taket reparerades.

Kvar finns numera endast ett fåtal av de gamla bryggorna som turbåtarna använde och de som finns har fått annan användning. Varlax brygga och området där omkring är sedan många år tillbaka kommunaliserade och handhas av Borgå stad.

Emsalö brygga och området däromkring följde med när färjan och färjplatsen övertogs av staten ett antal år innan bron över sundet kom till. BR

Den långa skuggan av Eagle S

Rättegången mot tankfartyget Eagle S, som ledsagades via Emsalövattnen till Sköldvik, fick ett överraskande slut hösten 2025. Åtalet behandlades inte och de åtalade fick gå fria. Nya kabelbrott har förekommit. Skuggflottan ger än mer huvudbry och fartygen kring Östersjön kontrolleras noggrant.

Bild: Bebbe Nyberg

Nu i påskas omdirigerades ett av fartygen till hamn i Sverige efter att den hade spillt olja i Östersjön. Fartyget som kom från Björkö i Ryssland fick sedan fortsätta sin resa efter att besättningen förhörts.

De fartyg som används av ryska skuggflottan är ofta i så dåligt skick att de borde skrotas. Finska kustbevakningen övervakar dem nu noga. Alla fartyg som seglar till ryska hamnar tillfrågas om de har sina internationellt giltiga försäkringar i ordning. Om fartyget inte svarar på förfrågan måste man söka svar från flaggstaten. Men stoppa dem kan man inte innan det händer något.

TAPANI MANSIKKALA

Helsingfors tingsrätts beslut var en triumf för fartygets kapten, rederiet och advokaten. Domstolen ansåg att den var inte berättigad att besluta i ärendet. Den ansåg att jurisdiktionen tillhör fartygets flaggstat, Cooköarna, en ögrupp fritt associerad med Nya Zeeland, långt borta i Stilla havet.

Rättegången fortsätter i hovrätten. Enligt internationella sjörätten bör händelserna på internationella vatten behandlas i flaggstaten. Medan åklagaren menade att saken skall behandlas i Finland, eftersom fartyget hade orsakat stora skador på Finsk egendom. Både åklagaren och försvaret har överklagat.

Politiska och juridiska aktörer överväger nu hur man skulle ändra på internationella sjörätten. De nuvarande bestämmelserna är från tiden långt innan kablar i sjöbotten.

Kabelskador i dussintal

För nästan ett år efter Eagle S, den 31 december 2025, gjorde ett annat skuggflottfartyg, Fitburg, en liknande kabelskada genom att dra ett ankare efter sig i tiotals kilometer i Finska viken. Detta fall behandlas nu också i Helsingfors tingsrätt, men själva fartyget släpptes efter att besättningen hade förhörts.

Mellan Sverige och Estland hände en kabelskada nästan samtidigt som Fitburg-fallet, den 30 december 2025. Totalt har 11 kablar och en gasledning kapats i Östersjön sedan den 10 juli 2023. Dålig sjömanskap eller avsiktligt sabotage? Detta är sakkunniga oeniga om.

Lloyd's List, anser att Eagle S var ett spionfartyg. Dess källa är en person som haft uppdrag på fartyget. Han har informerat att fartyget hade mycket högteknologiska verktyg, som använde så pass mycket elektricitet att det ofta orsakade elstopp. Ryssland har en tradition av att använda civila fartyg i spionage.

Efter att Eagle S stoppades och ockuperades har man i flera Östersjöländer börjat göra likadant till fartyg som hör till skuggflottan. T.ex. i Sverige har man både stoppat och ockuperat då fartygets flaggland och försäkringar varit oklara. Alltså för att ta reda på vem som är ansvarig om det händer en skada.

Större vattenkapacitet med ny ledning

Bygget av vatten- och tryckavloppsledningen mellan Hermansö och Emsalö har framskridit enligt tidtabellen. Havssträckan, samt ledningarna vid Färjplatsen-Färjstigen är klar, och i det sista skedet omvandlas satsreningsverket på Holsteingränden till en pumpstation. Projektet omfattar ett cirka 4,3 kilometer långt nät, huvudsakligen på havsbotten. Den nya lösningen förbättrar reningsresultatet och minskar belastningen på Östersjön.

Rosk'n Roll tömmer slambehållaren fr.o.m 1.9.

I Östra Nyland övergår man till kommunalt organiserad slaminsamling från bostadsfastigheter. Från och med september ska tömningen av slambehållaren beställas av Rosk'n Roll. En standard-tömning kostar kring 100 euro och kan beställas på adressen: rosknroll.fi.

Bli medlem i Byarådet!

Byarådet fungerar som kontaktlänk mellan öns invånare och beslutsfattare för att öka trivselen samt utvecklar servicen på ön. Genom att betala medlemsavgiften på 17 euro/person stöder du verksamheten. Beställ fakturan per e-post: hans.ohberg@gmail.com

Utgivare: Emsalö Byaråd rf. Redaktion och layout: Bebbe Nyberg, Josefine Janhonen, Tapani Mansikkala. Tryck: TT-Urex. Tack till Per Spakis stiftelse!